

בר חובות

בעניין:

1. אור אלקריאף (קטין) ת.ז 21559053

באמצעות אפוטרופסיו התובעים 2 ו-3

2. ויקי אלקריאף, ת.ז 039597059

3. כפיר אלקריאף, ת.ז 40849846

ע"י עוה"ד אריאל פרייברג

מרחוב אבא הלל 7 (בית סלבר) רמת גן

טל: 03-7412358, פקס: 077-3180983

- נגד -

1. בית הספר יצחק שדה

2. עיריית בת ים, ח.פ. 500262001

ע"י ב"כ עוה"ד טלי בן סימון

פדרבוש - בן סימון, עורכי דין

מרחוב עזה 52 תל אביב - יפו, מיקוד: 6818145

נייד: 0546512521 טל: 0364878383, פקס: 6488384

3. איילון חברה לביטוח בע"מ.

מרחוב אבא הלל 12, רמת גן.

4. ראובן גוני ע"מ 033625682

מרחוב זלמן ארן חולון.

החלטה	ט' ניסן תשפ"א, 22/03/2021
תיק	31129-10-19
רש' בכיר ויג'דאן חליחל	
לתיקיית סיכומים.	
הנתבעים *** נחתם דיגיטלית ***	

תחשיב נזק

הנתבעת 2, אשר תהא מיוצגת על ידי באת כוחה כמפורט בכותרת שלעיל, מתכבדת להגיש תחשיב נזק מטעמה לבית משפט נכבד זה כדלקמן:

המדובר בהליך שלא צריך היה להיות מוגש:

1. הקלות הבלתי נסבלת של הגשת תביעות סרק במדינת ישראל, מקבלת בהליך זה את מובנה המובהק: קטין שבחוזרו מפעילות בית ספרית רץ לכיתתו בירידה מהאוטובוס, למרות שהוזהר ללכת, כיתר חבריו לכיתה- מעד ונפל. לקטין נגרם פצע ברגלו שחוטא ונתפר, הוא נשלח לביתו. לאחר יום או יומיים חזר לבית הספר.

2. ארבע וחצי שנים לאחר מכן, תובע הקטין באמצעות הוריו, את ציבור משלמי המיסים של עיריית בת-ים לפצותו בגין נזקים שהוא טוען להם עקב האירוע, והכול- תוך שהוא מנסה להעמיס על אירוע אוטורי זה, שאירע באשמו הבלבדי, בעיות אישיותיות (נוירולוגיות) שהיו לו עוד הרבה טרם האירוע- כפי שמעידים עליו המסמכים המצורפים לכתב התביעה שהוגש.
3. חודשים שניתנו לתובע באמצעות הורי ולהעמיד חוות דעת שתבסס טענה אבסורדית זו, העלו חרס ולא נמצא- ולו נוירולוג ילדים אחד, שהיה מוכן לתמוך טענותיהם המופרכות בחוות דעת- ולא בכדי- בעיותיו של הילד הביאו אותו להתנהגות שבבסיסו של האירוע, ולא ההיפך.
4. כנראה שמורא הוצאות בהליכי סרק אינו מניע את התובע והוריו, והם פועלים במסגרת ההליך בשיטת "מצליח"- אם יצליחו בתביעתם, מה טוב ואם לא- לא נורא. לא יקרה דבר. התובעים מניחים כנראה שבית המשפט יראה בעירייה גוף ציבורי שאנו סובל "חסרון כיס" ולא יפסוק את הוצאות ההליך חזרה לקופת הציבור שמשלם אותו.
- ואולם- זהו בדיוק המקום שבו על בית המשפט לשרש תביעות מסוג זה ממערכת המשפט ולהורות על חיוב מגישיהם בהוצאות שישקפו את מידת שאט הנפש מתביעות סרק מסוג זה.

טענה מקדמית ראשונה : שיהוי ניכר

5. האירוע נשוא הליך זה אירע לטענת התובעת ביום 14 למאי 2015.
6. התביעה נשוא הליך זה הוגשה ביום 22 באוקטובר 2019, קרי: לאחר ארבע וחצי שנים מיום קרות האירוע הנטען במסגרתה.
7. העירייה תטען כי המדובר בשיהוי ניכר ובלתי סביר על-פי כל אמות מידה. זאת, מבלי שיש בכתב התביעה נימוק לקיומה של מניעה להגשת התביעה במועד סביר לאחר האירוע הנטען. בפועלם כך, מנצלים התובעים את זכויותיהם הדיוניות במסגרת הליך זה, בחוסר תם לב מובהק.
8. חוק ההתיישנות קובע כי: ".. אין חוק זה בא לפגוע בכל סמכות, לפי כל דין, לדחות תובענה או לסרב למתן סעד מחמת שיהוי".¹
9. הלכה היא כי: "דיני השיהוי אינם באים במקום הוראות התיישנות סטטוטוריות, אלא הם מתקיימים לצד הוראות אלה. תקופת ההתיישנות החוקית מהווה 'הגבול העליון' לחסימת זכות התביעה, ואילו השיהוי יכול שיחול בתוך תקופת ההתיישנות"²
10. הלכת תלמוד תורה הכללי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה ירושלים, שהיא ההלכה המורה כיום בכל הנוגע להחלת שיהוי בדין האזרחי, קובעת כדלקמן:

1 סעיף 3 לחוק ההתיישנות. ההדגשה שלנו, כמובן, הח"מ.

2 ע"א 386/90, מזאריב נ' מזאריב, עיזבון המנוח סלים עזרא שעה ז"ל נ' בית טלטש בע"מ. ההדגשות שלנו, כמובן, הח"מ.

"שהיה בתוך תקופת ההתיישנות נוצר מקום שיש בהשתהות בפנייה לבית המשפט משום שימוש לא נאות בזכות התביעה הנתונה לתובע ופגיעה בציפייה הלגיטימית של הנתבע שלא להתבע – שימוש המגיע כדי ניצול לרעה של ההליך השיפוטי ...
... לצורך טענת שיהיה נדרש להוכיח כי בנסיבות המקרה, זנח התובע את זכות התביעה העומדת לו, או שבמשך הזמן שינה הנתבע את מצבו לרעה. היו שהוסיפו תנאי חלופי שלישי שעניינו שיהיה שנגרם עקב חוסר תום לבו של התובע".³

11. זאת ועוד. הלכה היא כי: **"בין יתר הדברים שישקול בית המשפט כאשר נטענת טענת שיהיה, יישקל הסעד המבוקש על ידי התובע וככל שמדובר בתביעת זכות בעלת משקל רב יותר, כך יירתע בית המשפט מחסימתה בטענת שיהיה".⁴**

12. **ועתה, צא ולמד:**

- 12.1. המועד בו נולדה עילת התביעה הוא 14 במאי 2015.
- 12.2. התביעה הוגשה ב- 22 באוקטובר 2019.
- 12.3. המדובר בשיהוי בלתי סביר על-פי כל אמת מידה.
- 12.4. אין כל הסבר במסגרת התביעה מדוע לא הוגשה התביעה בסמוך למועד האירוע.
- 12.5. התובעים אינם יכולים להצדיק את מחדלם זה בכך שקוימו עם הנתבעת משאים ומתנים בקשר עם התביעה, שכן אלה מעולם לא קוימו.

13. **מאידך – בשל חלופי הזמן, מצבה של הנתבעת שונה לרעה וקשה לה הרבה יותר – ארבע שנים וחמישה חודשים ושמונה ימים לאחר, להעמיד הגנתה כדבעי :**
 13.1. מאז האירוע השתנה תוואי החצר בבית הספר, ולא ניתן לצלם ולהביא בפני בית המשפט את התמונות, ה מוכיחות את גרסת הנתבעת.
 13.2. מאז האירוע התחלפו עובדי בית הספר שהיו בו ביום האירוע.
 13.3. קשה הרבה יותר לבקש ולקבל את עדותם של מי שנכחו באירו מפאת שכחה טבעית.

14. כך קורה שבשל מחדלי התובעים, שפעלו בגרירת רגליים באופן חסר הסבר סביר המניח את הדעת, יכולתה של הנתבעת לקבל יומה בפני בית משפט נכבד זה נפגמה, אבל טענות התובעים שכך נהגו - **מונחות בני בית משפט נכבד זה, במלואן כאשר הן נטולות מענה.**

15. **ונשאלת השאלה:** האם יכולה להתקבל בנסיבות המתוארות לעיל תוצאה צודקת? נראה כי התשובה לשאלה זו **ברורה ושליטית**, ואם אלו לא הנסיבות המקנות לנתבעת דחייה על הסף מפאת שיהיה ניכר ובלתי סביר עד כדי שימוש בזכות משפטית שלא בתם לב - **לא ידענו שיהיה ניכר מה הוא.**

³ ע"א 6805/99, תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה ע"י החיים בירושלים נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה ירושלים.
⁴ ע"א 6805/99, תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה ע"י החיים בירושלים נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה ירושלים שם, פסקה 15.

16. בית משפט נכבד זה מתבקש איפה לעשות שימוש לסמכותו ולהורות על דחיית /מחיקת התביעה מחמת שיהוי ניכר, היוצר עיוות דין שאינו מאפשר לעירייה לקבל יומה מלפניו.

טענה מקדמית שנייה: לתביעה לא מצורפת חוות דעת מומחה בתחום הרפואה

17. כפי שעולה מכתב התביעה, טענות התובע, לרבות לעניין הנזק הנטען בתביעה ולעניין הקשר הסיבתי בין האירוע נשוא התביעה לבין אותו נזק נטען, **הנם עניינים שברפואה**. התובע מנסה לקשור בין אירוע בו נחבל בפצע ברגלו, לקשיים נוירולוגיים מהם הוא סובל.

18. על-פי תקנה 127 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן "התקנות"), היה על התובע לצרף לכתב תביעתו חוות דעת רפואית לצורך הוכחת עניין שברפואה.

19. התובע לא צירף חוות דעת רפואית במסגרת התביעה. זאת, למרות שבית המשפט העניק לו, בחסד שבחסד, זמן ארוך ביותר כדי לעשות כן, מעבר לזמן הקבוע בחוק להגשת חוות דעת מסוג זה הדרושה לתביעה.

20. בהיעדר חוות דעת רפואית המבססת את טענות התובעת הן לעניין הנזק, והן לעניין הקשר הסיבתי הנטען בכתב התביעה בין נזקיו הנטענים והמוכחים של התובע ובין מעשי ו/או מחדלי הנתבעת המוכחים אף הם, לא עומדת לתובע כל עילה כנגד הנתבעת, ודין תביעתו דחייה/ מחיקה על הסף.

21. בית משפט נכבד זה מתבקש לעשות שימוש לסמכותו על פי תקנה 100 (1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ולהורות על מחיקת/ דחיית התביעה על הסף, בהיעדר עילה, גם מהטעם של אי צירוף חוות דעת רפואית לכתב התביעה.

החבות:

היעדר חבות מוחלט:

22. העירייה ו/או מי הנתבעים האחרים לא התרשל בנסיבות ואין כל סיבה שציבור משלמי המיסים בעיר בת-ים יפצה את התובע בגין אירוע, שבו אין למי מהנתבעים חבות, רק מפני שהגיש תביעה באמצעות הוריו. אדרבא - ההיפך הוא הנכון. מדובר בתביעת סרק שבסרק, שלא היה כל מקום להגישה מלכתחילה ולהכביר הוצאות העירייה המשולמות מכספי הציבור, ועל התובע להשיב כספים אלה לקופת העיריה.

האירוע:

23. תיאור האירוע כפי שהועלה על הכתב בדו"ח אירוע תאונה מספר 69316 בבית הספר גורס כדלקמן:

"בחזרה ממופע בהיכל התרבות בדרכו לכיתה, סטה אור מהשביל המרוצף ורץ בשביל העפר, למרות בקשתה של הסייעת בבית הספר אילנית שלא ירוץ פן יפול. בזמן הריצה מעד אור

ונחבל ברגלו. אילנית שנכחה בזמן הנפילה, ליוותה אותו למזכירות, הוזמן פרמדיק, סבו של אור הגיע".

רצ"ב דו"ח האירוע ומזכרים מזמן אמת התומכים בו, של מורת התובע וסייעת שנכחה במקום. אין כל מקום לפקפק באמינות מסמכים אלה שכן הוכנו עוד טרם שנודע כי בכוונת הוריו של התובע להגיש תביעה.

24. התובע, מצדו, אינו מכחיש כי כך קרה האירוע. ההיפך בתחשיב הנזק מטעמו אין לו גרסה אחרת לאופן התרחשותה אירוע, או גרסה כלל.

25. **דוק:** התובע 1 אינו ילד רגיל שהלך לתומו בחצר בית הספר, אלא ילד שהיו לו בעיות התנהגות קשות ובלתי מטופלות הרבה לפני האירוע נשוא תביעה, עליהן שוחחו גורמים בבית הספר עם הוריו לא אחת. **תיקו אישי של הילד מבית הספר יתבקש ויוצג במסגרת הליך זה, לו ינוהל, כראייה לאמור לעיל.**

26. בשלב זה, די להתבונן במסמכים (ע' 15 לנספחי כתב התביעה), כדי להיווכח בכך שהמדובר בילד הלוקה בהפרעת קשב וריכוז שהיה כבר מטופל במועד האירוע, כשנה ומחצה לסירוגין על ידי פסיכולוגים על רקע חרדות שונות, בין היתר, על רקע משפחתי.

27. במסמכים אלה, **המצורפים לכתב התביעה**, נכתב במפורש כי הפרעה זו משפיעה לרעה על תפקודו הלימודי של התובע בשל **"הפראקסיביות ואימפולסיביות בעיקר, גם עם מרכיב של קושי בקשב לצד קשיים רגשיים"**. הילד מתואר כילד **"דעתן המתקשה לדחות סיפוקים"**.

במסמך זה מתואר הילד כסובל מ"הסחות דעת רבות", **"לא תמיד קשוב לבקשות מורים"** ולעתים **"לא מקבל עליו מרות מורים"**. באבחון המצורף לכתב התביעה נכתב שהתובע היה מצוי בטיפול פסיכולוגי לסירוגין מזה שנתיים באותה עת (חצי שנה לאחר האירוע נשוא התביעה) וכי בירור פסיכיאטרי שנערך לו- הופסק.

28. עוד נכתב במסך האבחון כי **"לפני שלושה חודשים רץ מעד ונחבל בשוק ימין... ומאז הוסרו העכבות מול סגל המורים..."**(להזכיר: המדובר בילד בן 9.5 במועד האירוע). במסמך האבחון נכתב גם שהאם הגישה תביעה נגד בית הספר- מה שאירע רק ארבע שנים וחצי לאחר מכן ולא היה אמת במועד בו מסרה את הדברים.

התנהגות התובע בנסיבות- אשמו התורם המכריע לקרות נזקו.

29. התובע חזר יחד עם כל בני כיתתו מפעילות חוץ בית ספרית. הוא התבקש מפורשות על ידי מורתו במעמד הירידה מהאוטובוס ללכת באופן שקט ומסודר, **כמו כל ילדי הכיתה**, חזרה לכיתה. התובע לא נשמע להוראת מורתו ורץ בירידתו מהאוטובוס. לכן – מעד ונפל.

30. התובע נפל כיוון שרץ ולא הלך, הוא נפל. לא הייתה בכך התרשלות של העירייה ו/או בית הספר, שכן מי שרץ לעיתים מועד. **במקום לא היה מכשול או מפגע ולראייה שילדים אחרים, שהלכו כמצופה מהם ולא רצו, לא נפלו.**

31. סייעת לילד אחר שהייתה נוכחת במקום עזרה לתובע לקום, לקחה אותו למזכירות בית הספר, שם הוזמנו שירות מגן דוד אדום וכן אמו- הכול, על-פי נוהל מסודר למקרים מסוג זה. פרמדיק הגיע וטיפל בילד, סבו הגיע והוא עזב את תחום בית הספר.

העירייה וביתה ספר לא התרשלה בנסיבות

32. בהינתן שלא ניתן להעמיד מורה ו/או איש צוות על כל תלמיד, בכל כיתה, ובהינתן שלא ניתן למנוע מילד, **שמחליט על דעת עצמו, לנהוג אחרת ממה שהוא נדרש לנהוג** על ידי מוריו, ואינו מציית להוראות ברורות ומפורשות שהוא- כיתר ילדי כיתתו- מקבל, אך מחליט להתעלם מהן וכפועל יוצא מכך מועד ונופל, **אין כל מקום לטענה בדבר רשלנות של בית הספר והעירייה.**

33. התובע לא נפגע כיוון שבית הספר התרשל ובוודאי שלא בשל כך שהעירייה, שאין לה שום קשר לאירוע, התרשלה. **המדובר בטיעון אבסורדי ממש.**

34. התובע לא נפגע בשל מכשול בבית הספר, או מפאת שתחום בית הספר אינו מוגן. **מי שרץ יכול למעוד וליפול בכל מקום, ללא כל קשר לקיומה של סביבה בטוחה ומוגנת.** התובע לא מעד בשל תחזוקה לקויה של בית הספר, אלא מפני שרץ ואיבד את שיווי משקלו.

35. הטענה כאילו האחראים על התובע לא הזהירו אותו בנסיבות אינה נכונה, וזאת מבלי לקבל את הטענה כי על מוריו של ילד, כל ילד, להזהיר אותו בכל שעה משעות היום לבל ירוץ ויפול. **בנסיבות- הוזהר התובע על ידי מורתו כמו כל ילדי הכיתה לא לרוץ וללכת באופן מסודר לכיתה, והוא לא שמע לאזהרה זאת, רץ, מעד נפל ונחבל.**

36. הטענה כאילו גורמי בית הספר היו לא אכפתיים כלפי הילד היא לכל הפחות תמוהה, מקום בו הוא הוזהר, לא שעה לאזהרות שקיבל, נפל ומשנחבל טופל: הוזמן מד"א למקום ואמו נקרא לבוא ולקחתו.

37. העולה מכתב ההגנה של הנתבע 4 הוא שתחת לקיחת אחריות על מעשי בנה והוכחתו על כך שרץ- ולו כדי שילמד וימנע מכך להבא, העדיפה אם הילד לתלות את האשם במעידתו בבית הספר ובקבלן שעבד במקום ואולם- לשיפוצים שנערכו בבית הספר, למרות שלשיפוצים לא היה כל קשר לאירוע הנפילה, שכן כבר הסתיימו במועד האירוע. **התובע מעד מכיוון שרץ ואיבד את שיווי משקלו.**

38. בהיעדר אחריות לאירוע אין גם כל סיבה שהעירייה ו/או בית הספר יחויבו לפצות את התובע ו/או את הוריו, מכספים שהם כספי הציבור ושאינם מיועדים לחלוקה אוטומטית לכל מי

המגיש תביעה, רק מפני הגיש תביעה.

הנזק:

39. התובע מעד ונחבל. נגרם לו פצע. הפצע נוקה וחוטא ונתפר ולאחר מכן שוחרר לביתו. זאת, ותו לא. מקרים כגון אלה אינם מחייבים "מעקב אינטנסיבי" נסיעות לטיפולים" מעקב רפואי בוודאי שלא "טיפול פסיכולוגים" "אורתופדיים" או אחרים".

40. בוודאי שלא ניתן לטעון לנזק נוירולוגי עקב האירוע ולכך ש"נוירולוגית ילדים מצאה לנכון לייחס חלק ממצבו הנפשי וההתפתחותי לאירוע". זאת, ולו מפאת שהעולה ממסקנות האבחון שנערך לתובע, הוא כי אירוע זה למרות שנמסר למאבחנת שערכה את הדו"ח, לא נכלל כלל, אפילו לא בדוחק- בדיון ובאבחנה המבדלת המסכמים את הדו"ח.

נזק מיוחד:

41. התובע אינו מצרף ולו בדל אסמכתא להוכחת הנזקים המיוחדים להם טוענים הוריו בשמו.

42. הלכה היא: "נזק מיוחד חייב להיטען במפורש ובמפורט. הוא טעון הוכחה מדויקת ואסור לו לשופט להעריכו לפי אומדנו. תובע הטוען כי נגרם לו נזק מיוחד חייב להוכיח לא רק שאכן נגרם לו נזק אלא גם את היקפו או שיעורו". לעניין זה ראה:

ע"א 525/74, אסבסטוס וכימיקלים חברה בע"מ נ' פז גז חברה לשיווק בע"מ.

וכן: "התובעת טוענת כי נגרמו ויגרמו לו הוצאות בגין טיפולים רפואיים במיוחד הוצאות מוגברות בתחום הקוסמטיקה להסתרת הצלקות, נסיעות, משככי כאבים אי לכך היא עותרת לפצותה בגין הוצאות אלו לעבר ולעתיד בסך של 100,000 ₪.

לעומת זאת טוענות הנתבעות כי אין מקום לפצות את התובעת כלל בגין ראש נזק זה. הנתבעות טוענות כי התובעת לא הוכיחה את הוצאותיה כלל וכלל ויתרה מכך הוצאות אלו מכוסות באמצעות קופות החולים מכוח חוק בריאות ממלכתי.

ההוצאות לעבר הינן בבחינת נזק מיוחד, ומשכך אין די בטענת התובעת בהקשר זה, אלא יש לעגנה בראיות ובמסמכים, ומשלא צירפה התובעת מלוא ראיות ו/או מסמכים להוכחת הפיצוי המגיע לה אין מקום לפצותה בסכום הנטען בסיכומיה".

לעניין זה ראה:

ת.א (ש' ת"א), א.צ. נ' עיריית חיפה

הוצאות רפואיות לעבר:

43. התובע אינו מצרף אסמכתאות ולו בדוחק להוכחת נזק בסדר גודל של 30,000 ₪ לו הוא טוען.

44. הקבלות המצורפות לכתב התביעה הן אסמכתאות לביקור אצל פסיכולוג ורכישת תרופות נוירולוגיות- ריטלין, שאין להם שום קשר לאירוע ובכל מקרה נטלו על ידי התובע לפחות שנה

וחצי טרם האירוע נשוא התביעה. זאת, על-פי המסמכים המצורפים לכתב התביעה.

45. כך או אחרת הסכומים בקבלות אלה לא נסכמים לסכום הנדרש במסגרת התחשיב- **אפילו לא קרוב לכך**. עד כמה מופרכת דרישה זו ניתן לראות מעצם זה שהוכפלה- כך ממש- מאז הגיש התובע בקשה למתן פסק דין כנגד הנתבע 4 שם ציין כי הסכום שהוציא על טיפולים ותרופות מועמד על סך של 15,000 ₪. ...

46. לו לכל הפחות היה התובע מראה כי הוא נדרש לטיפולים על ידי רופאיו בקשר עם האירוע נשוא התביעה וכי צרך אותם טיפולים, ניתן היה -אולי- להעריך את ההוצאה שהוציא בגינם, גם בהיעדר אסמכתאות. ואולם בהיעדר אסמכתאות לעצם קיומם של טיפולים שנאלץ לממן עקב האירוע נשוא התביעה, ובהיעדר אסמכתאות בגין הוצאות שהוציא בקשר עם טיפולים- שלא צרך, ובהינתן שהתובע- ככל תובע, זכאי לקבל את כל צורכו מקופת החולים בה הוא חבר, על- פי חוק ביטוח ממלכתי, אין לפסוק לתובע הוצאות ברכיב נזק זה שלא הוכח על ידו- **אפילו לא בדוחק, כלל**.

הוצאות רפואיות לעתיד :

47. פצע ברגל שנוקה, חוטא ונתפר, אינו משאיר כל צורך בטיפול עתידי בו ידי בו.

48. התובע לא הגיש במסגרת ההליך, למרות שתי אורכות שקיבל מבית משפט נכבד זה לעשות כן, חוות דעת מומחה, שיש בה כדי להורות כי לפצע שקיבל ברגלו השלכה עתידית איזו שהיא.

49. אדרבא- בבקשה למתן פסק דין כנגד הנתבע 4 לא נכלל סכום של 15,000 ₪, או כל סכום אחר **הנוגע לראש נזק זה**, ללמדך שמדובר בניסיון להתעשר שלא כדין מכספי הציבור- ולא מעבר.

50. בהיעדר הוכחה לכך שלתובע יהיו הוצאות רפואיות בעיד בקשר עם הפצע הרגלו – אין לפסוק לו הוצאות ברכיב נזק זה, שלא הוכח על ידו- אפילו לא בדוחק, כלל.

עזרת זולת:

51. הטענה כי ילד שנפל ונחבל וחזר כעבור יום או יומיים לביתה ספר דורש עזרה של 100% למשך שישה חודשים- **אין מופרכת ממנה**. פצע ברגל אינו נכות.

52. התובעים לא "שהו עם בנם" ולא נגרמו להם "הפסדי שכר" ולו מפאת שהילד חזר לבית הספר לאחר זמן קצר ביותר- יום או יומיים.

53. לא בכדי לא מצורפים תלושי שכר של מי מהורי הילד באמצעותם מוגשת תביעה זו שהיה בהם כדי להראות שלא עבדו בתקופה שלאחר האירוע- אפילו לא יום אחד ובכל מקרה כמה השתכרו, ככל שעבדו. גם לו היו הורי הילד לוקחים ימי מחלה כדי לשהות לצד בנם היו אלה נכללים במסגרת ימי המחלה המוקנים להם כחוק.

54. אין במסגרת כתב התביעה כל אסמכתא שלהורי הילד ו/או מי מהם נגרם צורך לסייע לילדם שהיה בן 9 במועד האירוע, מעבר לסיוע שמעניקים הורים רגילים לילד רגיל בן 9.

55. אין כל סיוע עודף שעל הורים להעניק לילדם שנפצע ברגל ונראה כי הדרישה לעזת צד ג' לעתיד אין לה כל בסיס.

56. גם ברכיב נזק זה סכום הנזק הנטען לעבר ולעתיד, "קפץ", ללא כל הסבר מניח את הדעת מאז חוגשה הבקשה למונן פסק דין בהיעדר הגנה כנגד הנתבע 4, מ- 32,000 ₪ ל 38,000 ₪. ללמדך שמדובר בהערכות מופרכות ומופרזות, ללא כל בסיס תחשיבי בצידן.

57. בהיעדר אסמכתאות לעזרת הורים עודפת אין לפסוק לתובע נזק ברכיב נזק זה שלא הוכח אפילו לא בדוחק, כלל.

כאב וסבל

58. לכל הקורא את המסמכים הרפואיים המצורפים לכתב התביעה מתחוויר על נקלה כי מדובר בילד שהופנה על ידי אמו למומחית לנוירולוגית ילדים בתלונה שהוא סובל מנטייה "להתפרצויות זעם" ו"סף תסכול נמוך", וכי "מאז ומתמיד היה תזזיתי". במסמכים נכתב כי נבדק בעבר על ידי פסיכיאטרית, "בירור שלא הומשך". במסמכים מתואר התובע 1 על ידי מורתו כ"לא תמיד קשוב לבקשות מורים" וכי לעיתים לא מקבל מרות מורים". במסמכים נכתב שהאם מעידה על בעיות התנהגות, "היפראקטיביות" ו"אימפולסיביות". מורתו של התובע 1 מתארת אותו כבעל "בעיית קשב קלה".

59. לאור כל אלה אלא יותר נכון לתאר את האירוע כביטוי לאותן בעיות של התובע שלא טופלו, ולא כסיבה להן. בנסיבות אלה אין העירייה חייבת לפצות את התובעים ו/או מי מהם.

60. התובעים מפריזים בתיאור נזקיהם ובתיאור סבלו של התובע 1. הסכומים הנטענים על ידי התובעים מוגזמים וחסרי כל בסיס במציאות ו/או בדין.

61. ראשי הנזק הנטענים על ידי התובעים רחוקים ו/או אינם בני תביעה.

62. התובע 1 גרם ברשלנותו המכרעת ו/או התורמת לנזקיו הנטענים. גם להוריו חלק בשיעור נזקו שהוא פועל יוצא מבעיות בלתי מטופלות שמהן סבל כקטין.

63. התובע 1 ו/או הוריו (בהיותו קטין במועד האירוע) לא עשו דבר, ולחלופין, לא עשו די להקטנת נזקיו. בשום מקרה אין הנתבעת חבה באותם נזקים שניתן היה לצמצם או להקטין. יש לנכות מכל פיצוי שיפסק, אם יפסק לתובע 1, את אותם נזקים שיכולים היו הוריו לצמצם או להקטין.

64. גם אם נפגע התובע כתוצאה מהאירוע נשוא התביעה, הייתה הפגיעה קלה ותוצאותיה חלפו, ואם נגרמו לו נזקים כלשהם, הרי אלה נזקים קלים ובלתי משמעותיים.

65. מכל סכום העלול להפסק נגד הנתבעת, יש לנכות כל פיצוי, מענק, גמלה, טובת הנאה, תשלום או יתרון, בין כספי ובין בשווה כסף, שהתובע קיבל, או עשוי היה לקבל מכל גורם שהוא בקשר לנזק.

סוף דבר :

66. מצב בו ילד רץ נופל ונחבל לא אמורה להוות עילת תביעה כנגד העירייה בה מצוי בית ספר, או עילת תביעה כלל.

67. מקרים כגון אלה, מצערים ככל שיהיו, הם מנת חלקם של ילדים רבים ולא מעט הורים. ואם כל הורה שילדו ירוץ למרות שהוזהר שלא לרוץ, ייפול ויחבל, ויתבע את הציבור בשל כך - אנה נבוא?.

68. במצב בו נזקו של הילד נגרם מבעיות בלתי מטופלות שלו הידועות להורי ומקבלת התביעה שהגיש משנה מופרכות ומשנה חומרה.

69. לאור כל האמור לעיל מתבקש בית משפט נכבד זה להורות על דחיית התביעה על הסף ולחילופין להורות על דחיית התביעה לגופה.

70. עוד מבוקש כי בית משפט נכבד זה יורה על החזר הוצאות הנתבעת ושכר טרחת באי כוחה בצירוף מע"מ כדין. אין כל צדק בכך שהציבור יישא בהוצאות הגשת תביעה מקוממת מסוג זו נשוא התביעה ואילו מגישה יצאו פטורים בלא כלום. בכך יש מסר ברור כי הגשת תביעות כנגד גוף ציבורי בבחינת "שיטת מצליח", המכבידה על ערכאות, מאטה את קצב תפקודן ופוגעת באלה הזקוקים לערכאות באמת, שאינם מקבלים סעדים דחופים הדרושים להם מפאת שמערכת בתי המשפט עמוסה לעייפה בתביעות סרק, מקובלת על בתי המשפט ואף מקודמת על ידו- והצדק דורש כי ראוי שלא כך יהיה.

